

MOSOLYGÓK LAPJA

2024. február

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

LEVÉLFÉLE BALATONFÖLDVÁR NYUGDÍJASAINAK

Kedves Földvári Nyugdijasok! Kedves Kor-társaim!

Ha megengeditek – a magam kora okán – tegezve szólítalak meg Titeket. Ilyenkor már mindegy ki mi volt, orvos, bankár, kukás vagy útkaparó, most egy a státuszunk, mindnyájan nyugdíjasok vagyunk.

Szeretnék mindenkit megnyugtatni, hogy június 9-én se fog megváltozni a világ működése. Lesz szociális étkeztetés, lesz a rászorulóknak tűzifa, lesz krumpli, és lesz karácsonyi pénzosztás. Ha a választások eredménye megváltoztatja a képviselőtestület összetételét, ha más lesz a polgármester, ezek a juttatások akkor is járnak minden nyugdíjasnak.

Ezeket, vagy hasonló járandóságokat Magyarországon minden települési önkormányzata - függetlenül attól, hogy kormánypárti vagy ellenzéki rendszeresen, évente biztosítja. Ez nem politikai kérdés, ez nem a mindenkor hatalomban lévők ajándéka, ez elsősorban emberség kérdése. Nem feltételezem, hogy akadna magyar honban embertelen önkormányzat.

Tizennégy éve eszem a jobbmódú nyugdíjasok kenyerét. De tudom, hogy akinek a Jóisten többet adott, annak több a kötelessége is. Ezért egy évtizede az Iványi Gábor vezette Oltalom Karitatív Egyesület önkéntes, ingyen dolgozó munkása vagyok. Van, amikor teherautót vezetek, reggel elhozom a Váci úti Tesco-ból az előző napi, lejárt szavatosságú, de még fogyasztható ételeket, amiből a hajléktalanoknak főznek. Van, amikor ruha és ételadományokat viszek az ország legszegényebb, általában cigányok lakta határ menti településeire. A covid idején Iványi Gábor Földvára is tovább adományozott négy mázsa fagyasztott egész csirkét. A feleségemmel a KIA kisbuszunkkal hoztuk a Dankó utcából és Szabó Jóska barátommal osztottuk szét. Három mázsa a mi közösségi konyhánkra került, valószínű, Ti is ettetek belőle. Ötven-ötven kilót a Spur István utcai Bethesda Üdülőbe és a Riviéra Park Hotelbe vittünk. Mindkét helyen ukrán menekülteknek főztek belőle.

A mögöttünk álló évtized szomorú képet tárt elénk

szeretett hazánk gazdasági és társadalmi helyzetéről. Mára mi lettünk az EU legszegényebb országa. Pontosan tudom milyen helyzetben él, vagy tengődik a magyar nyugdíjas társadalom döntő része. Tudom, hogy 400 000 nyugdíjas él 120 000 forintnál kevesebb nyugdíjból. Tudom milyen sok ember éhezik országszerte, és azt is tudom nekik mit jelent egy tál meleg étel. Balatonföldvár jómódú település, szorgalmas emberek lakják, itt nincs hajléktalanság, nincs nyomor. De azt is tudom, ha valaki elmegy a közeli Nagycsepely, vagy Teleki cigányok lakta részeire a cselédvilágban találja magát. Ezért is hordtunk Mosolygós barátaimmal étel és ruhaadományokat ezekre a helyekre.

Földvár is előregedő város. Egyre többen vagyunk szépkorúak, egyre kevesebb a fiatal. Alig akad földvári család, akinek ne lenne külföldön dolgozó, vagy már véglegesen ott élő rokona, gyereke, unokája. A szétszakított családok hazája lettünk. Ha így folytatódik az elvándorlás, egyszer csak a rokonaink helyett szimpatikus maláj vendégmunkásokkal találjuk szemben magunkat. Szóval a szociális étkeztetésen kívül, ami megmarad, azért van még néhány fontos dolog, például a családok helyzete, amit döntéseinkkor érdemes figyelembe venni. Például azt, mit kéne tennünk annak érdekében, hogy a Földváron születettek a jobb megélhetés reményében ne akarjanak máshol élni. A kikötőépítés a strandra, a Vitorlásklub eladása, a kikötői üzletsor eldózerolása nem a Ti, nem a családok érdekeit szolgálja. Ezekről a látszat jóléti beruházásoktól egy földvári sem lesz boldogabb. Mi Mosolygók azt szeretnénk, ha minden földvári arcon látnánk az elégedettség mosolyát. Itt élek, itt boldogulok, eszem ágában sincs a világ legszebb helyéről, Földvarról, bárhova költözni.

Befejezésként azt mondom: NE FÉLJETEK! Ne féljete a változástól. Az jót is hozhat. És főleg, ne hagyjátok Magatokat megfélemlíteni!

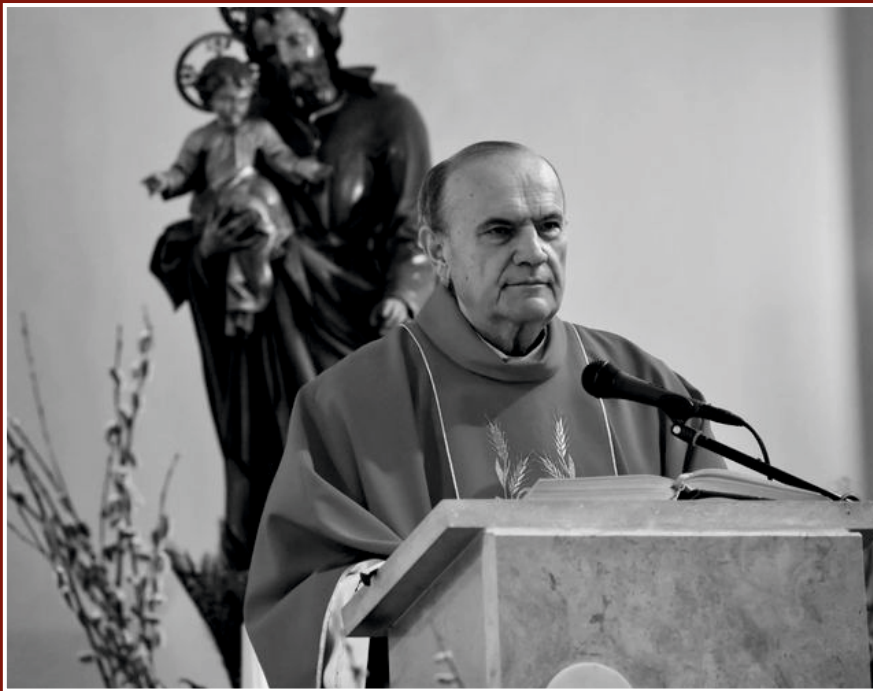
Kor-társi barátsággal Herényi Károly

Az idő pénz. A különbség az, hogy mindig tudod mennyi pénzed van, de sose tudhatod, hogy mennyi időd van?!

In memoriam

Kiss Iván

címzetes prépost, esperes, plébános, atya
(1949-2024)

Egy zalai kis faluban (Várvölgy) született Keszthelytől 15 km-re. Veszprémben szentelték pappá 1974-ben.

Főbb állomáshelyei:

Káplán:

Látrány 1974-75

Nagykanizsa 1975-77

Kaposvár 1977-81

Plébános:

Somogyhárságy 1981-82

Somogyvár 1982-91

Köröshegy 1991-93

Esperes:

Marcali 1993-2023

A közvetlen környezetében élők, és vele kapcsolatot tartók visszaemlékezéseit így foglalhatjuk keretbe:

Bár nagyon rövid ideig dolgozott váro-

sunkban, aktív tevékenységével sok emléket hagyott maga után. Nyitott, közvetlen emberként, papként szeretettel szólította meg a városlakókat. Kezdeményezte a Széchényi Imre Cserkészcsapat, a Szent Kereszt Kolping Család megalakítását, később működésük lelkes segítője és támogatója volt.

Fiataloknak és gyerekeknek bevezette a gitáros diákmiséket. Ministránsai eljutottak általa Rómába, Taizébe, Medjugorjéba különböző zarándokcsoportokkal. A templomba új harangok, csillárok kerültek, orgona épült, a temetőben nagykeresztet állítottak.

A település rendezvényein aktívan, új ötletekkel vett részt. Vitorlások áldása, kenyérszentelés, bibliaórák. Tette mindezt két év leforgása alatt. A felnőttek, a fiatalok a diákok személyes barátjuknak tekintették. Hálával és szeretettel gondol rá mindenki, aki ismerhette.

Nyugodjék békében, emlékét megőrizzük.

Sz.J.

Biztató kilátások

A Kormány álságos, ostoba, primitív kérdésekből összeállított és milliárdokért kipoztázott minden felnőtt lakosnak egy kérdőívet, melyet ugyancsak gyermeteg módon Nemzeti Konzultációnak nevezett. Csak mellékesen jegyezzük meg, ami persze nagyon fontos volna, hogy valódi kérdéseket (mondjuk az egészségüggyel, az oktatással, a vendégmunkások beáramlásával kapcsolatban), nem mernek feltenni az állampolgárok felé, mert félnek a válaszoktól. Nos a jelek szerint sokan vagyunk, akikre nem hat a hamis propaganda, és az aHang civil szervezet

kezdeményezésére gyűjtöttük a ki nem töltött íveket, demonstrálva, hogy élnek köztünk is tisztán látó emberek.

Balatonföldváron hivatalosan egy gyűjtőpont volt az Erzsébet utcában István Enikő és Író Vilmos családjának köszönhetően, ahol 514 helyi és környékbeli személy jelezte a kormánynak, hogy rá nem hat a hazugság hangja.

A magunk részéről köszönjük nekik, hogy akaratlanul is kaptunk egy csinos közvélemény kutatási eredményt, ami elég biztató a választások előtt.

Hajrá Balatonföldvár!

Tájékoztató

a balatonföldvári orvosi rendelő új munkarendjéről:

Hétfőtől péntekig:

08,00 – 09,00 óra között az akut betegek ellátása.

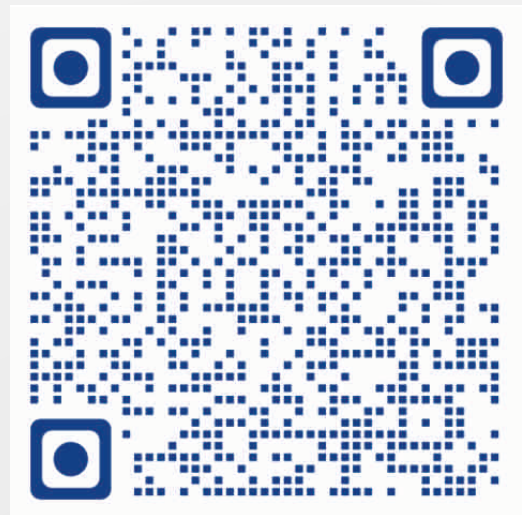
09,00-11,00 óra között előzetes időpont egyeztetés alapján érkező betegek és páciensek fogadása.

11,00-11,45 óra között egyéb esetek és ügyek intézése.

Telefonszám: 84-340-113

Závecz Tibor volt a vendége a Mosolygó Közéleti Fórumnak, melynek felvételét az alábbi linken nézhetik meg: <https://youtu.be/CuxSlywr7dQ?si=hTmFdtL07CERmu1> illetve a QR kód segítségével.

**1+1%-OS SZJA FELAJÁNLÁSÁVAL
ISMÉT ESÉLYT AD A FOLYTATÁSRA!
KÖSZÖNJÜK!**

Oltalom Karitatív Egyesület
adószám: **19010409-1-42**

**Magyarországi
Evangeliumi Testvérközösség**
technikai szám: **0444**

Diplomatafeleség télen

Január utolsó vasárnapján tréfálkozik velünk a tavasz, szinte melegen süt a nap, el kell hinni, hogy most már csak egyre inkább így lesz...

Eszembe jut az a meleg márciusi nap, amikor lemenekültünk a Covid elől a földvári hidegbe dermedt házba. Hiszen már tavasz van, hamar átmelegszik, gondoltuk, s nem akartunk hinni a szemünknek, amikor pár nap múlva fehérbe öltözött kertre és gyenge minuszokra ébredtünk..

Másfél év lett a karantén élet, igaz nem végig szigorú, arra nekem mindenképpen jó, hogy nekikezdtem az írásnak.

Az én egyetlen, másokat is érdeklő történetem, hogy diplomatafeleség voltam. Ebből a tervezett könyvből adok közre most itt egy részletet, ha már épp most a tél foglalkoztat.

A férjem munkakörének és a többszöri finnországi kiküldetésének köszönhetően nagyon sok időt töltöttünk vidéken és főleg, nagyon sok kedves ismerőst és néhány igazán jó barátot szereztünk.

Minden évszakban megszoktuk, és meg is szerettük a finn életet.

A napfényes, hideg, havas télnél nincs szebb január végén, februárban, amikor már hosszabbak a nappalok. Szikrázik minden, ha a vizek kellően befagynak hosszú túrákat lehet tenni a tengeren. Igazi élmény átsétálni, adott esetben átautózni például egy távolabbi szigetre, ahová nyáron csak hajóval mehetünk át pl. strandolni.

Lappföldön a legszebb áprilisban síelni. A nap már magasan, enyhe meleget is ad, de még nem képes felolvasztani a mély havat. A nappalok hosszúak.

Kis magányos templomok az utak mentén, magas, nagy ablakok előtt az oltár, a háttér, festmény helyett, a havas téli táj.

Hatalmas hómezőkön, - orosz regényekben tudunk csak ilyenről, - kanyarog a kocsiút. Épp a kétszer két

keréknyom vezet. Ha erről letérsz, belesüppedsz a hóba. Így jártunk mi is Rovaniemitől 60 kilométernyire. Hopp, az autó elsüllyedt a magas hóban! Kikászálódunk valahogy, mi ketten és egy finn asszony, a kísérrőnk. Körben semmi, csak az irdatlan fehérség, csend és nem akármilyen, -20 fok körüli hideg. Jár erre valaha valaki? Az autó használhatatlan, el kell indulni gyalog. Az asszony megállapította, hogy visszafelé nem érdemes mennünk, mert már jó ideje nem látott házat. Induljunk előre! Nem tudom mennyit haladtunk, természetesen semmi nem jött se szemben, se mögöttünk. Ez is a mobil telefon előtti időkből történt. Egyszerre ő észrevett valamit, amit mi nem láttunk, és megnyugtatott, nemsokára kell, hogy legyen valami épület. És valóban felderengett valami, ami megtörte a nagy végtelen fehérséget. Most, hogy írom, jut eszembe, nem félttem. Én pontosan emlékszem az érzéseimre, sőt azokra leginkább...

A magányos tanyaszerűségben egy asszony volt otthon kisgyerekekkel. A kicsik patentharisnyában, természetesen cipő nélkül, játszottak a hajópadlót takaró rongyszőnyegeken. Voltak vagy négyen, fehérszőke copfos kislányok, egy nagyobb fiúcska városi szemmel nézve, kopottas ruhában. Nem hangoskodtak, az anya is csendben tett-vett. Valami finom kenyérillat volt a levegőben. Mit nem adtam volna, ha megkóstolhatom a forrását. Nem kínált semmivel. A lappföldi magányos ház falán volt egy TELEFON.. 1981-ben. Nem akarok kizökkenni, csak egy pillanatra.

Nekünk Magyarországon akkor még nem volt telefonunk, a szüleimnek sem...

Az asszony elérte az urát, az ura a szomszédot, aki szerencsére szabad volt, s itt az asszony arca megennyhült, - és volt vontató traktora.

Az autót kiszabadították, szigorúan figyelmeztettek, hogy a nyomból

kikerülni tilos, és mehettünk tovább.

Az országút egyszer csak mégis véget ért. De ez már hozzátartozott a tervezett élményhez. Ott kellett hagyni az autót és tovább szánon mentünk. Pontosabban a szánt, amin ültünk húzta egy motoros szán. Sajnos nem mondhatom, hogy kutyák, de akár lovak, pláne nem rénszarvas...

Árkon, bokron át, folyópartról mederbe, fel megint a partra, míg aztán szépen egy kanyarban ki nem borultunk mindannyian...ezt még vagy kétszer megismételtük, aztán megérkeztünk célunkhoz egy csodálatos, fából épült villához, ahol vendégül látott bennünket a finnek akkor legnagyobbra tartott festőművésze.

A történet poénja, hogy amikor elbúcsúztunk, csodák csodája ott várt egy autó, ez elvitt a sajátunkéhoz, majd kivezetett bennünket egy járható útra, és hipp-hopp a szállodában voltunk.

Mindkét északi országban volt szerencsénk nemzetközi síversenyeken VIP páholyból szemlélni az eseményeket. Ugye milyen jól hangzik? Nekem mindig is tetszetek a tévé közvetítések a színes téli sportokról. Már akkor elképzeltem az esemény tarkaságát, amikor csak fekete-fehér készülékünk volt. Ezért emlékezetes, hogy az első színes tévéünket valamelyik nagy téli világvérseny előtt vettük, és nagyon izgultunk, hogy időben megérkezzen...

Évek múlva aztán eljött az idő, hogy személyesen is jelen lehettünk!

Nagyon hideg februári napra ébredtünk, amikor már kora reggel nekivágtunk az útnak Lahti felé, az Északi Síversenyre.

Megtettem mindent, hogy stílusosan öltözzem. Volt csinos rövid fehér, szőrmével díszített, kapucnis dzsekim, meleg szövetnadrágom, meg nyilván valami csinos csizmám is. Az érkezésnél már csodálkoztam,

hogy a VIP ülőhelyek női közönsége hosszú nercbundában, ormótlan hótaposókban, fülükre húzott, lehetőleg usankában, óriási kesztyűkkel felszerelve érkezik.

Fél óra múlva, már a mosdót kerestem. Jól tettem, mert rájöttem, arra felé meleg van. Kávét, tea, glögi (hagyományos skandináv ital, egy alkoholos, fűszeres forralt bor) párolgott, s éreztem, többször meglátogatom majd ezt a menedéket.

Ha néha visszamentem egy kicsit dideregni a lelátóra, soha nem tudtam, hogy akit látok lesiklani, aki épp fent a lesikló pályán tetején rugózik, vagy aki épp előttem kanyarodik, szóval, hogy kinek a nevét harsogja épp a hangosbemondó.

Időnként a közönség örült biztatásba kezdett, nem értettem, hiszen nem ugrott senki, míg fel nem világosítottak, hogy a sífutók érkeztek épp a stadion területére, s valóban, szinte karnyújtásnyira ott üzte egymást néhány óriási X-nek látszó sportoló.

Akkorra már éreztem, nekem ebből

elég volt. Bent a jó meleg szobában, ott mindent értek, mindig azt mutatják, akiről beszélnek, én ide többet soha...

Soha ne mond, hogy soha... persze, hogy végigcsináltam Oslóban is. Már tapasztalt voltam, talpig bundában, fagyhalál ellen felszerelve érkeztem a plusz 4 fokba. A VIP tribünön, itt a magasban kaptunk helyet. Alig tudtam a hosszú kabátomban felmászni a meredek, fém lépcsőknél. Látni valóban jobban lehetett az ugrókat. A nap azonban egyre melegebben sütött, de levetni a bundát azért mégsem lehetett. A program ugyanaz, a megafonból ordítva közvetítenek, de egy idő után elveszttem a fonalat, nem tudom kinek, minek örülnek, csak, hogy meghalok a melegtől... Gondoltam, itt meg hűsölni megyek el a melegedőbe... Igen ám, de a hosszú bundában lemászni fentről...! Meg közben eltelt néhány év is, időközben tériszonyom lett.

Volt azért igazi, szép élményem is téli sporttal kapcsolatban. S most

arra gondolok, hogy mi magunk mennyit korcsolyáztunk szerdánként még az első kiküldetésünk alatt. Ezen a napon ment ugyanis egy kedvelt szappanopera a finn televízióban, így a ház előtti jégpályán rajtunk kívül nem volt senki. Kedvünkre bukdácsolhattunk, csúszkálhattunk, nem kellett szégyenkeznünk, mivel az életem párja egyáltalán nem tudott korcsolyázni, és én sem voltam egy Ludmilla Protapopova...

Úgy szokták mondani, hogy a finnek sítálpal együtt jönnek a világra... lehet ebben valami, egy biztos, hogy úgy játszanak ott a gyerekek a hóban, mint nálunk idehaza a homokban.

Bizony hosszú a tél Észak Európában, hogy vártuk és várják ma is az emberek a májusban beköszöntő tavaszt...és mégis, talán ott az a legszebb évszak.

*Karakó Judit
Balatonföldvár,
Erzsébet utca*

N y i t o t t s z e m m e l

Több, mint 50 éve balatonföldvári lakos vagyok, így láttam községünk, majd városunk fejlődését. Elismerésre méltó, ami az elmúlt években az utak és a járdák felújításában történt, de elszomorító az árkok állapota. Az eltelt 25 évben nem történt meg az árkok medrének tisztítása, vagy ha igen, az nem volt jelentős.

A klímaváltozás miatt egyre többször várható villámzár, ezek veszélyeztethetik városunk sík területeit, ezért is fontos és sürgős az árkok medreinek tisztítása. Városunk útjainak védelme érdekében javasolom útpadkák átvágásával az útszegély és a magasabb útpadka között álló és folyó csapadékvizek levezetését, így az út felfagyás veszélye is elkerülhető lenne.

Városunk rendjéről és tisztaságáról néhány gondolat. Balatonföldvár néhai tanácselnöke tavasztól őszig hetente kis motorjával járta a települést, saját maga ellenőrizte a rendet és a tisztaságot, és ha kellett intézkedett. Volt is látható eredménye.

Igaz, többen dolgoztak ennek érdekében, ma kevesebb a dolgozói létszám, de a gépesítés fejlesztésével ezt pótolták, sajnos azonban nem lett színvonalasabb városunk rendje és tisztasága. Pl. több év óta a Zrínyi Miklós utcai garázsok mögött autórögzítők tárolnak, fél évig még egy lakókocsi is volt ott, amelyben laktak. Balatonföldvár határa nemcsak a Budapesti és a Balatonszentgyörgyi útig tart, hanem a Kossuth Lajos utcáig, ezt jó lenne szem előtt tartani!

Balatonföldvárra mindig is jellemző volt, hogy a község, majd a város vezetői nem fogadták jól a kritikákat, az építő jellegű javaslatokat sem foganatosították.

Korábban évente volt „falugyűlés”, vagy lakossági fórum, ahol elmondhattuk a véleményünket és észrevételeinket. Ezt nagyon hiányoljuk, a lakók véleményének meghallgatását nem lehet nélkülözni.

Befejezésül kérem és javasolom járjunk nyitott szemmel, vigyázzunk városunk értékeire, rendjére és tisztaságára!

Tisztelettel:

Farkas János nyugdíjas üzemmérnök Zrínyi utcai lakos

FELELŐTLEN, ÉSSZERŰTLEN ÉS SZAKSZERŰTLEN

Ráadásul nem a törvényeknek megfelelően működik városunk képviselő testülete. Most nem a különféle szabályok, a HÉSZ és egyéb megsértésére gondolok. A legnagyobb törvénysértésnek az Önkormányzatokról szóló 2011. évi CLXXXIX törvény az áldozata. Ennek 2.§-a kimondja, **„A helyi önkormányzás a helyi közügyekben demokratikus módon, széles körű nyilvánosságot teremtve kifejezi és megvalósítja a helyi közakaratot.”** A 3. § még szigorúbb, **„A helyi önkormányzás joga a települések és vármegyék választópolgárainak közösségét illeti meg.”**

Jelentkezzen az a földvári polgár, akinek a véleményét a Nyugati strandra építendő Yacht Kikötő ügyében a polgármester kikérte. Jelentkezzen az a földvári polgár, akinek véleményét a Vitorlás Klubház eladása ügyében a polgármester kikérte. Jelentkezzen az a földvári polgár, akinek a véleményét a Keringő hitelből történő megvásárlása ügyében kikérte. Jelentkezzen az a földvári polgár, akinek a véleményét a kikötői üzletsor elbontásáról kikérte.

Pedig itt komoly kiadása lesz a városnak. Ugyanis a vállalkozóknak felajánlott csereingatlanok (volt rendőrségi épület, Keringő) elvesztésén túl mintegy negyed milliárdos összeggel lesz szegényebb a város, ami lakosonként kb. 125.000 forintot jelent. És ezt nem a képviselők és a polgármester saját zsebükből, hanem az önkormányzat, vagyis a mi közös pénzünkől fizetik ki.

Ha a BAHART-ot és kikötőit privatizálják, mi fogja megmenteni Földvárt attól, hogy az új tulajdonos magántulajdonnak nyilvánítva lezárja az egész kikötőt a mólókkal együtt. A Vitorlás Klubház eladásával ennek a feltételei adottak, ez volt az utolsó önkormányzati tulajdon, ami beleszólási jogot jelentett a kikötő működésével kapcsolatban. Ez történt Balatonvilágoson a volt kormányüdülvél. Nem gondolta senki, hogy Kádárék után az Orbán rendszer magántőke formájában ráteszi a kezét Aligára. Megtette.

A mi polgármesterünk sajátosan értelmezi az Önkormányzatokról szóló törvényt. Azt gondolja, őt 5 évre megválasztották és ez azt jelenti, minden jogot ráruháztak a választók. Annyira így gondolja, hogy mint a covid idején, most is magához rendelt minden egyeztetési és tárgyalási jogot. A testületre, csak a jóváhagyás, a végszavazás maradt. No de a helyi polgárok honnan tudják, hogy mi jár Huba fejében? A 2019-es kampányában csak arról beszélt, hogy én börtönben ültem, meg fogom szüntetni a szociális étkeztetést, és hozom a migránsokat. Ellenben a kikötőépítési szándékról szó sem esett, pedig a választás utáni első testületi ülésen már egy olyan előterjesztéssel találkoztunk, amit nem három hét alatt dolgoztak ki.

Legutóbb, a kikötői üzletsor ügyében Dr. Kovács Zsolt önálló képviselői indítvánnyal állt elő. Javaslat szerint ne költsük az üzletsor likvidálására az amúgy is alaposan

eladósodott város félmilliárd forintját, hanem segítsük a tulajdonosokat, hogy felújítsák, XXI. századivá alakítsák üzleteiket. A megmaradt pénzt pedig fordítsuk A Kultkikötő évek óta húzódó befejezésére. A Pénzügyi Bizottság ülésén Babina Éva alpolgármester asszony egyedül szólt a javaslatához, megfontolásra ajánlva azt. A többi képviselő hallgatott, a polgármester válaszolt megleckéztetve az alpolgármester asszonyt és az előterjesztő képviselőt. Mi az, hogy hiány van? Mi az, hogy adósság van? Tudják-e az elégedetlenkedők, forintra mennyi tartaléka van erre az évre az önkormányzatnak? Senki sem tudta. Nem is tudhatta, mert a polgármesteren kívül senki sem sorolta volna a Kultkikötőre kötelezően fordítandó százmilliókat, és a Vitorlás Klubház eladásából származó 450 milliót megspórolt tartaléknak. Ilyen polgármesteri logika szerint áll össze a földvári költségvetés. Valószínű a Vitorlásklub árából fogják fedezni az üzletsor likvidálását. Bomba üzlet. Se Vitorlásklub a földvári vitorlázó és evezős gyerekeknek Balaton parti telekkel, se évi többmilliós helyi adót és vendégek tízezreit vonzó üzletsorunk nem lesz. No ilyesmikről az ülésen szó sem esett, mert a képviselők néhány perc alatt, vita és érdemi hozzászólás nélkül döntöttek.

Unásig járunk a Nyugati strand ügyében a bíróságra. Két pert az önkormányzat és a kormányhivatal ellen jogerősen megnyertünk. Most folyik a harmadik per, a kikötő meg majdnem kész. Ha a bíróság harmadszor is a mi javunkra dönt, ki fogja a visszabontás, a helyreállítás költségeit fedezni? Ha a kormányhivatalt és az önkormányzatot terhelik ezek a költségek, akkor az a mi zsebükből fog menni. A helyi és központi költségvetésből.

Az írás elején idézett törvény két passzusa bíróság előtt nem támadható, csak a fideszesekkel telerakott kormányhivatalnál. Esélytelen ügy. Több, mint 1400 ügyben indult közbejelentésre, korrupció, hivatali visszaélés, hűtlenkezelés ügyében rendőrségi és ügyészségi eljárás. Ezekből kevesebb mint tíz ügy került bíróság elé. A többit ilyen-olyan okkal elvetették. Látszólag reménytelen Magyarország helyzete. De csak látszólag! Ötévente, most június kilencedikén nem a bíróság, hanem a helyi polgárok sokasága minősítheti, sőt ítélni a helyi önkormányzatok működését. A miénket is. Egy alapvető szempontot ajánlok földvári polgártársaim figyelmébe a választáskor. Egyenrangú, felnőtt állampolgárnak nézte-e Önt a saját önkormányzata? Hányszor, hány alkalommal kérték ki a véleményét? Állítólag milliárdos tételek jöttek Földvára! Rendben, örülünk, de hol a látszatja? Több lett a vendég, jobban, komfortosabban élnek a Földváriak? Nem ezt tapasztaljuk. Ha jött is az a sok pénz, a döntéshozóknak köszönhetően **FELELŐTLENÜL, ÉSSZERŰTLENÜL és SZAKSZERŰTLENÜL** lett felhasználva.

Herényi Károly

Volt egyszer egy Nevelő Otthon (Zamárdiban)

Megtisztelő felkérésnek teszek eleget, amikor visszaidézem a Zamárdiban 1967-1994 között eltöltött évtizedeim. Nem magamról, hanem a gyermekotthonról írok. Volt régen egy üdülő, egy Tanárok Háza, majd 1952-től a Budapest Fővárosi Tanácsa kezelésében nevelőotthon lett. Induláskor alsó tagozatos gyerekeket hoztak le Budapestről, árvákat, félárvékat, elhagyott, vagy állami gondoskodásba fiatalokat. Lassan felfejlődött az intézmény 200 fősre, majd óvodával kibővülve 260 fősre. Két épülete volt a Knézich u. 1., és a Petőfi - Aradi u. alatti. Idézet egy újságcikkből:

A zamárdi otthon a maga nemében egyedülálló a GYIVI intézményeinek sorában. Itt ugyanis óvodás kortól 18 éves korukig maradhatnak a gyerekek, s az sem mellékes, hogy a testvérek együtt jöhetnek ide. Nem véletlen, hogy sokan testvéróthonnak hívják a zamárdi

nevelőotthont, amely valóságos gyermekparadicsom, 2 gyönyörű stranddal, belső óvodával, általános iskolával, amelyben kisebbek az osztálylétszámok, így a tanárok egy-egygyerekekkel jobban tudnak foglalkozni, a követelmények egyénre szabottak.

Gyarmati Szabó Éva

A fentieket azzal bővítem ki, hogy 200 iskolásunk és 60 óvodásunk volt. Mindent megtettünk, hogy a szétszakadt volt családok gyermekei itt egymásra találjanak, s a nagyobbak anyáskodhassanak a kisebb testvéreikkel. Mint mindenkinek volt anyagi vonzata is. Nagyon beosztónak kellett lennünk, de az igyekezet, hogy azt érezzék a gyermekeink, hogy nincsenek kirekesztve a világból, sok utánajárással, patronálókka, intézetek közötti csereüdültetésekkel, bel és külföldi nyaralásokkal tettük elérhetővé a családból való elszakadást.

Remek pedagógusi, gyermekfelügyelői, technikai állományunk volt, a környékről is sokan dolgoztak itt. Jó pár növendékünk, és az itt élők között olyan szoros kapcsolat alakult ki, hogy hétvégeken, vagy ünnepeken náluk megismerhették meg, milyen családban élni.

Amikor már saját autóbusszal rendelkezünk, amit a börgöndi katonaság helikoptereseitől kaptunk, egyre többet utazhattunk, dolgozóink és gyerekeink együtt. Itthon 20 kerékpárunk volt, amelyeket szintén jól kihasználtunk. Tanulmányi, valamint sportversenyekre is eljutottunk, és szép sikereket értünk el. Volt énekkarunk, citera zenekarunk, kézimunka- főző- barkács- fotó stb. szakkörünk.

Logopédus, pszichológus segítette a munkánkat, egészségházunkban az orvosi és az ápolónői ellátás kifogástalan volt. Egyre merészebb terveink voltak, a környék középiskolaival is felvettük a kapcsolatot, és Siófokra, Balatonboglárra is jártak többen. A falunk Zamárdi is elfogadott bennünket, a helyi iskolával közös programokat szerveztünk, ünnepélyeken vettünk részt. Valamennyi munkatársamról nyugodt szívvel állíthatom a mai napig, hogy mindenki hivatástudatból, gyermekszereletből dolgozott, napestig sorolhatnám a neveket. Akiket a földváriak is ismerhettek: Apró Judit, Szalai Márta, Kiss Éva, Lengyel házaspár, Pohner Kálmán, Morvainé Török Csilla.

A legfőbb célunk az volt, hogy legalább elindítsuk őket azon az úton, ami előre viszi gyermekeinket. Ebben segítségünkre voltak a római katolikus, a református, az evangélikus egyház siófoki és balatonendrédai lelkészei, akik nagy szeretettel jöttek hozzánk.

Amikor már azt gondoltuk, hogy sínen vagyunk, mert 1990-ben mindenki valami csodát várt, akkor ostorcspásként ért

az a „gyermekvédelmi” új kormányrendelet, ami hátrányosan érintette a fővároshoz tartozó gyermekintézményeket, elsősorban a fejkvóta miatt. Ennek következtében a Főpolgármesteri Hivatal, élén Demszky Gábor főpolgármesterrel arra az elhatározásra jutott, hogy a zamárdi intézetet bezárták.

„Otthonainkban évről, évre kevesebb a gyerek, a Balaton partján lévő négy intézményünk jóformán fél házzal üzemel, ez a mai gazdasági helyzetbe luxus.” írta a hatalom fura ura.

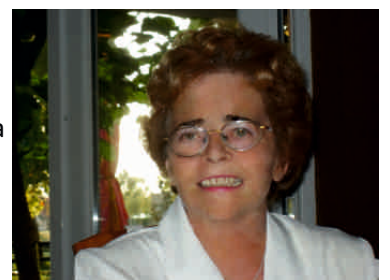
Nálunk más volt a helyzet, nálunk az év 365 napjában telt ház volt, mert nyáron nyaraltattuk a társintézetek lakóit is, amellett nagyon sok gyermek volt a GYIVI-ben (Gyermekvédelmi Intézet) akik arra vártak, hogy stabil, biztos helyre kerüljenek. Márpedig Zamárdi azt volt! Azt figyelembe se vették, hogy a nálunk dolgozó szakemberek tudása micsoda értéket jelentett.

Két évig harcoltunk, egyezkedtünk, érveltünk, kérvényeket irtunk, ötleteltünk, hiába. Kolléganőnk személyesen adott át kérvényt a köztársasági elnök úr titkárságán. 1992 őszére már nem kaptunk a „kirepült” nagyok helyett újakat, szándékosan leépítettek bennünket. Sok munkatársunk belebetegedett a reménytelenségbe. A nagymúltú NEVELŐ OTTHONT 1994-ben végleg bezárták.

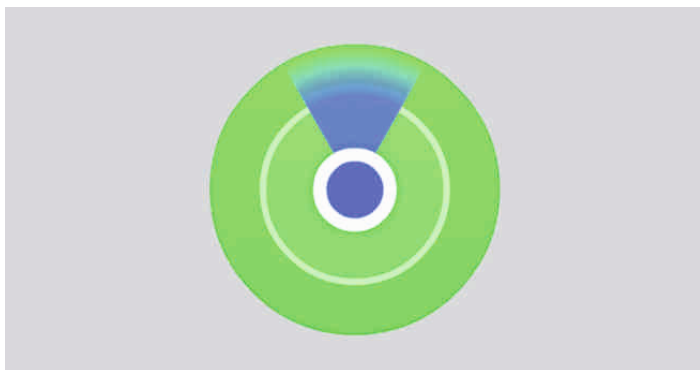
A gyerekeket szétvitték több otthonba, a pedagógusokat, technikai munkatársakat elbocsátották, volt aki nyugdíjba ment. Én fájdalmas szívvel, de tiszta lelkiismerettel 1994 decemberében átadtam mindent, és 57 évesen nyugdíjas lettem.

Ami utána történt az intézménnyel, a házzal, azt már nem nekem, hanem valaki másnak kellene megírni, mert érdekes volna. Ha arra visz az utam, könnyes szemmel pillantok az ikonikus sárga épületre, a kis igazgatói lakásra és az öreg gesztenye fáma.

Lejegyezte:
Horváth Béláné Vajó Piroska
gyógypedagógus,
nyugalmazott igazgató
Balatonföldvár Berzsenyi u.

Lokátor-nagyszülők

A Lokátor megjelenése a képernyőn
(Forrás: Internet)

Nem, nem Kedves Olvasó, nem kaptam kedvet másoktól, akik militáns vonzódásukat kifejezendő, szándékosan (legtöbbször indokolatlanul) használnak nekik tetsző katonai szavakat, kifejezéseket. A címben szereplő lokátor szó, nem egy, a levegőben repülő objektumok (repülőgépek, helikopterek, drónok, sárkányrepülő, ballonok, rakéták stb.) felderítésére szolgáló katonai eszköz, hanem egy mobiltelefonokra és táblagépekre letölthető hasznos alkalmazás, amellyel (az illető beleegyezésével és hozzájárulásával) aktuális időben nyomon követhetjük a szóban forgó személy helyzetét (tartózkodási helyét) térképen megjelenítve. A programot nagy szeretettel alkalmazzák aggódó szülők gyermekeik aktuális hollétének és mozgásának figyelemmel kísérésére, vagy más praktikus dolgokra. Hozzá kell tennem, hogy ez, többségük esetében, nem a bizalmatlanság, sokkal inkább a féltés és az aggodás jele (oda ért-e időben az iskolába; merre jár a vonat, amivel érkezik; elindult-e már haza a buliból, koncertről, ahová elengedtük; otthon van-e már a sulis után? stb.).

Ma már, a korszerű telekommunikációs eszközökkel rendelkező nagyszülők is használják az alkalmazást, esetenként unoka hiánypótlásként. Többségüknél ugyanis elmúltak azok az áldozatvállaló szép idők, amikor reggelente sietve jelentek meg a szülők lakásán, hogy gyermekeiket óvodába, iskolába kísérjék, majd délután újra megtegyék ezt az utat ellenkező irányba, otthonukban kivárva az anya, vagy az apa hazajövetelét.

Ezeknek a napi, rendszeres rituáléknak hallatlan előnye az volt, hogy a nagyszülők és az unokák között mély szeretet, vonzódás és kölcsönös ragaszkodás alakult ki, ami

egész életükre kihatott. Aztán az unokák felcseperedtek, felszipantotta őket a középiskola, az egyetem, s emiatt fokozatosan elmaradtak, ritkultak a nagyszülő-unoka találkozások. Persze ez az élet természetes rendje. A különböző oktatási intézményekben agyonterhelt unokák rendszerint rohannak haza az iskolából, hogy otthon – a sulis, vagy saját maguk hiányosságait pótolva – még online órákat vegyenek (borsos árért), pl. továbbtanulási (egyetemi felvételi) esélyeik növelésére. Ezt követi a házi feladatok megírása és a másnapi megmérettetésekre (mindig írásbeli, hiszen a szóbeli számonkérés gyakorlata már régen megszűnt) történő felkészülés. Ilyen körülmények között természetes és érthető, hogy az egyébként otthonról már nehezebben kimozduló nagyszülők meglátogatása egyre ritkul, legfeljebb heti egy-két alkalomra korlátozódik.

De itt ez a remek találmány, a Lokátor, ami, ha nem is pótolhatja, de részben (legalább virtuálisan) helyettesítheti a személyes találkozást. Ráadásul van még egy hallatlan előnye, amire az alkalmazás kidolgozói bizonyára nem is gondoltak, hiszen még nem érték meg azt a kort, amikor már gondolhattak volna rá. A nagyszülők, a telefon (táblagép) képernyőjén megjelenő, kör alakú jelben nemcsak unokájuk pillanatnyi tartózkodási helyét látják, hanem azt a szeretett valakit is, akinek nevelésében közreműködtek. Ők nemcsak a zölden villózó kört észlelik, hanem a kör mögött a villamoson, vagy a metrón utazó gyermeket, a színházi előadást elmélyülten figyelő, a koncerten önfeledten csápoló, vagy a folyó partján egyetemista társaival együtt üldögélő unokát is, és gondolatban ott vannak Vele. A Lokátor, a rideg tények közlése mellett, a képzelet boldog szabadságát is adja. Az otthon ülő nagyszülő, emlékeit felidézve és abból feltöltődve, ilyenkor felépítheti magának saját virtuális valóságát, ahol – egyebek mellett – újra láthatja unokájában azt a kisgyermeket is, akit reggelente csak hosszú rábeszélést és változatos ígéreteket követően lehetett rávenni arra, hogy bemenjen az óvodai csoportba.

Ez a "lokátor-nagyszülők" elvehetetlen, csodálatos élménye.

M. I.

Olvasói levelek

Kedden elgurultunk a Motel sétányon, egészen végig. Megrázó volt az élmény! Az üzletek eléggé lepukkant állapotban vannak. A mellette lévő teniszpálya is látott már jobb napokat, gaz mindenhol, oldalról már jó néhány métert visszavett az elburjánzó cserje. Valamilyen hasznosítás nem volna lehetséges?

Az Irisz és a Neptun közötti terület látványa végtelenül lesújtott. Maradt még valami a régi fenyvesből, de egyébként tele van szeméttel, döglött betontöbökkel, leszórt, vagy kupacokban álló sóderrel. Árválkodik még ott egy rendszám nélküli kamion. Kié vajon? Egyfajta "dögtemető" lehet, mert egy másik kocsi is áll ott.

Elképesztő, hogy ez az állapot az önkormányzattól 50 m távolságban tartósan létezhet. Senki sem nézett körül, hogy az építkezések alatt mennyi szemét került a fák köré, az út mellé?

Ha valakinek van kedve, sétáljon el arra, fényképezze le, tegye fel akárhová is, mert ez kiábrándító. A polgármestert csak a kikötő érdekli, a településsel kapcsolatban úgy látszik vak. Hitelt felvenni, kikötőt építeni, miközben a belterületet elönti szemét.

Szerkesztői megjegyzés:
a felhívást elfogadtuk, elsétáltunk és fotóztunk:

Egy másik olvasónk a mellékelt két fotót ajánlotta figyelmünkbe „vadkarak az új temetőben” címmel.

Ezzel korábban mi is foglalkoztunk, de úgy tűnik a kerítés komoly megerősítése nem fér bele a városvezetés által büszkén hirdetett fejlődés c. fejezetbe. Pedig itt is lehetne építkezni, kivitelezővel tárgyalni, ami akár hasznot is hozhatna.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly
Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke
Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-265-6-265
e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com
web: www.mosolygofoldvar.hu

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra (10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek:

Farkas János, Herényi Károly, Horváth Béláné, Karakó Judit, Magyar István, Szabó József

Ingyenes kiadvány

Ön is tudja?

Hogy „Hazaváró pontot” létesít a kormány, amelynek a célja a magyarság hazatelepülésének ösztönzése. Az első Semjén Zsolt miniszterelnök helyettes avatta fel forradalmi innovációnak titulálva az eseményt. Nem mindenki ájult el a gyönyörűségtől a hír hallatán Para-Kovács Imre publicista pl. ilyet írt: „amikor ez a csekély értelmű tök alsó leveszi egy pillanatra az ujját a vadászpuska ravaszáról, és abbahagyja a nemzet slicce körüli matatást, akkor ilyen dolgokra képes. Ahol minden bizonnyal a hazatelepülni vágyó fiatal tömegek fognak sorban állni, hogy a kormány nyilvántartásba vegye őket, esetleg állást ajánljon valamelyik akkumulátorgyárban. Lehetne találkozási Pont, ahol azok gyülekeznek, akik hazavárják gyermekeiket, unokáikat, és itt összegyűlve elküldhetnék azt a kormányt a véráztatta tetves pampákra, amelyik elüldözte őket elmebajával, fasiszta pepecselésével, vagy gazdasági analfabetizmusával.”

Hogy a Transparency International jelentése a szervezet korrupcióérzékelési indexe alapján azt a keserves valóságot mutatja, hogy hazánk az előző év után most is az Európai Unió legkorruptabb országa. A közlemény szerint a 100-ig terjedő skálán Magyarország ugyanúgy 42 pontot szerzett, mint egy éve, viszont az utolsó előtti Bulgária 43-ról 45 pontra javított. A harmadik legrosszabb uniós tag, Románia 46 pontot szerzett, ugyanannyit, mint egy éve.

Hogy valóságos kis-Oroszország jött létre Szerbiában, annyian menekültek oda a mozgósítás elől. Az oroszok rájöttek arra, amire nálunk az albán pékek: ha vállalkozást indítanak, pillanatok alatt kapnak tartózkodási engedélyt. Tízezer, zömmel a katonaság elől menekülő orosz alapított céget Szerbiában a harmincezer odamenekülő személy közül.

Hogy hazánkban 2011 óta létezik a Kommunizmus Kutató Intézet az Andrássy út 60.alatt. Ez egy a sok képmutató Orbáni intézkedések közül, hiszen nálunk soha nem volt kommunizmus. Csak emlékeztetőül: „a kommunizmus olyan társadalmi rendszert jelölő szakkifejezés, mely az egyéni érdeket minden vonatkozásban alárendeli a közösségi érdekek, legfőképpen a tulajdonviszonyok terén.”

Hogy Orbán Viktor szintet lépett a cinikus, képmutató viselkedésben. Az az ember, aki a saját országában egyetlen elégedetlenkedő, netán demonstráló társadalmi csoporttal nem hajlandó szóba állni, Brüsszelben január 31-én odament a tüntető gazdákhoz, és pofátlanul műfelháborodást színlelve háborgott, hogy az EU-s döntéshozók nem hallgatják meg az emberek véleményét.

Hogy Csehország köztársasági elnökét januárban 3,4 millió ember szavazatával választották meg! Magyarországon Novák Katalinnak ehhez elég volt 137 parlamenti képviselő voksa is. „Ha különbséget zongorázni tudnám!” énekelte hajdanán Kazal László.

Hogy hazánkban a családi pótlék összege 2008 óta nem változott (pl. 1 gyerek esetén 12.200 Ft/hó), tehát a kormány családbarát propagandája itt is csak lözveg. Arról nem is beszélve, hogy hírek szerint (bár ezt egyelőre cáfolják) a családi pótlék teljes megszüntetését tervezi a kormány. Ha valakit érdekel, hogy a környező országokban mennyivel fejlettebb a szociális rendszer, az alábbi linken tanulmányozhatja a konkrét számokat:

<https://www.penzcentrum.hu/megtakaritas/20240113/nesze-neked-12-200-forint-csaladi-potlek-enyit-kapnak-a-szulo-k-ausztriaban-romanoknal-1145803>.

Hogy Svédország NATO csatlakozását Magyarország lapzártánk idején egyetlen tagállamként még mindig nem szavazta meg, nemzeti érdekre hivatkozva. El lehet képzelni, hogy a jövőben a tőlük méreg drágán vásárolt Gripen vadászpilóták alkatrész ellátása mennyire lesz egyszerű ügy. Ugyanis a kínai meg az orosz alkatrész ide nem passzol.

Hogy a magyarországi élelmiszer árak 2023-ban az uniós átlag 98 %-ára emelkedtek, a bérszínvonal viszont csupán 39 %-a az EU-s átlagnak. Ebből következik, hogy a hazai vásárlóerő drasztikusan visszaesett a rekord magasságú infláció miatt.

Hogy honnan ered a „Fénylik, mint Salamon töke” mondás? Salamon király (1063-1074) trónviszályba keveredett Géza és László unokatestvéreivel, melynek következtében bezárták a visegrádi vártoronyba. Itt éjjel tölklámpásokkal világították meg a celláját elrettentésül: így jár, aki ellenszegül a hatalomnak. Vigyázat a vártorony ma is áll! Mellesleg ez a tölklámpás a dunai hajósoknak is segített a tájékozódásban.

Hogy Francis Bacon angol államférfi leghíresebb mondása: „a tudás hatalom”. Ha megnézzük a magyarországi viszonyokat, akkor azt láthatjuk, hogy a hatalomhoz nem feltétlenül szükséges tudás, sok esetben inkább a tudatlanság célravezető.

Hogy sokak véleménye szerint teljesen felesleges pénzkidobás volt létrehozni a Korrupcióellenes Hatóságot, elég lenne kivizsgálni azokat a konkrét eseteket, amelyeket Hadházy Ákos parlamenti képviselő nyilvánosságra hozott.

Hogy Orbán Viktor személyes akaratából hoznak be Magyarországra egyre több vendégmunkást az Európai Unió kívüli távoli országokból, miközben az őket betanító magyar dolgozóknak felmondanak. Ráadásul olyan cégeknek adna jelentős adókedvezményt, amelyek legalább 60 százalékban EU-n kívüli vendégmunkásokat alkalmazna.

Hogy milyen „tudós” emberek vannak a Fideszben? Figyeljenek csak! Tuzson Bence igazságügyi miniszter szerint: az angolok egyik kedvenc étele, a szalonna, azaz a bacon neve valójában a Bakony nevéből ered. A legfinomabb bacon ugyanis a Bakonyban makkoltatott disznókból származik. Vagy Pócs János fideszes országgyűlési képviselő: Jézus valójában jáász volt, mert jáászokban született.

Mosolygó Közéleti Fogadó

Egyesületünk az önkormányzati választásra készülve létrehozott egy közösségi találkozási pontot egy magánháznál, a Balatonszentgyörgyi út 6-8. szám alatt, ahol a képen látható kerti pavilonnál várja az érdeklődő választópolgárokat.

Ez arra szolgál, hogy **minden szerdán 17,00-19,00 óra között** egyfajta agoraként működjön, ahol átbeszéljük a balatonföldvári közélet aktuális történéseit, a jövőbe mutató elképzeléseket, a változtatási szándékokat.

Más megfogalmazás szerint fogadó óraként is szolgál a helyszín, ahol minden alkalommal jelen lesznek azok a személyek, akik a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület képviselőjeként feladatot vállalnak annak érdekében, hogy a jövőben új időszak kezdődjék városunk életében.

Természetesen mi is azt gondoljuk, hogy a mai világunkban a választópolgárok leginkább a szavazófülké magányában mernek bátrak és őszinték lenni, de hisszük azt, hogy a változás szelét megérezve, és igényelve egyre többen a nyílt színen is vállalják véleményüket, és javaslataikkal segítenek abban, hogy Balatonföldvár ismét egy valódi, őszinte közösségi életet élő település legyen.

Jelmondatunk:

„Állj meg egy mosolyra! Tegyük együtt egymásért, és Balatonföldvár jövőjéért”

Ez a hely, ahol hírek, információk, vélemények, javaslatok szabadon cserélnek gazdát.

Mindenkit várunk, aki kíváncsi a cselekvési programokra, képviselő jelöltjeinkre, és szívesen elmondaná véleményét, meglátásait, javaslatait.

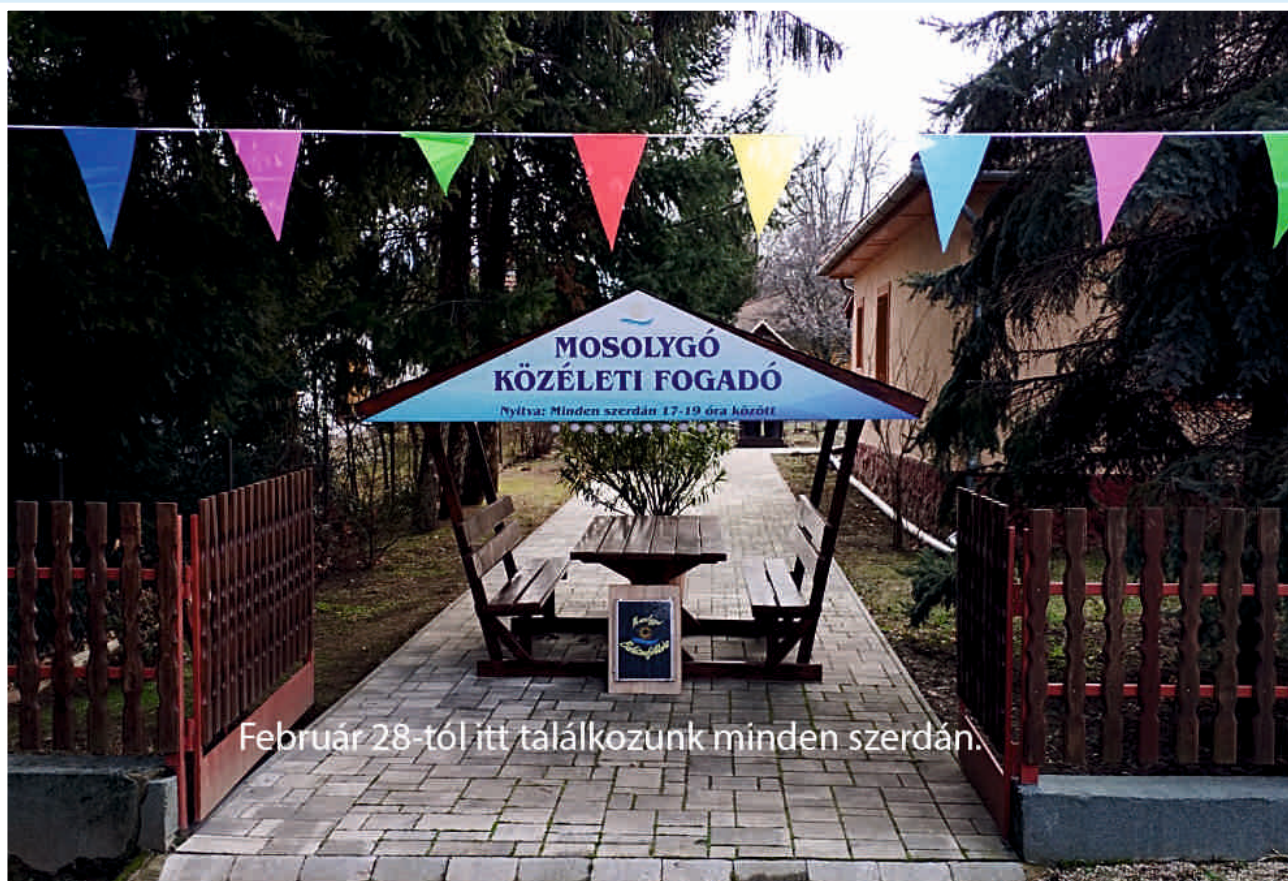
A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület a következő bő negyedévben a fentiek értelmében tevékenykedik. Ezt határozottan, de visszafogott keretek között teszi, még a látszatát is szeretnénk elkerülni annak, hogy „nagyon szeretnénk a húsfaszék közelébe kerülni.”

Itt ugyanis a húsfaszék üres, illetve mócsingok vannak benne. Pl. közel 1 milliárdos hitelállomány, befejezetlen Kultkikötő és Vitorlás Kikötő, tönkre tett természeti és emberi értékek. A mi csapatunk arra vállalkozik, hogy a

„Közérdek, átláthatóság, együttműködés”

címet viselő részletes programunkat megvalósítva egy megújult önkormányzat vezesse tovább a városunkat. Természetesen csak akkor, ha többségi igény van rá.

Ennek a munkának sajnos vannak költségei, amit ahogy eddig is, továbbra is adományokból finanszírozunk, de ha bárki új támogatóként azonosul céljainkkal, és bármilyen kisebb-nagyobb összeget fel tud ajánlani, azt szívesen elfogadjuk. Számlaszámunk: 10403923-50526966-84691001.

Közéleti Fórum

(A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület szervezésében)

a

Bajor Gizi Közösségi Ház kistermében
2024. március 1-én (pénteken) 17,00 órától

Vendég:

Dr. Magyar Bálint

szociológus, volt oktatási miniszter (1996-1998)
a Magyar polip c. könyv szerzője.

Minden érdeklődőt tisztelettel hívunk és várunk!